

Arxipèlag Oest

Comissariat: Anne Alessandri, Lorenzo Giusti, Nekane Aramburu

Es Baluard: 8.06.2018 – 26.08.2018

FRAC Corse: 28.10.2017 – 15.01.2018

En un temps antic, com el d'una èpica homèrica, l'arxipèlag creatiu d'un Mediterrani on les illes són llocs per recalar, permetre's prendre uns instants apartats de la voràgine del sistema i pensar en el procés artístic en si, proposa un diàleg entre pròxims. Intercanviar, respirar el moment i ser capaços de retenir l'energia dels minuts per insuflar-los al futur. Illes comunicades, interseccionades en un espai concret per generar un parèntesi privilegiat enmig d'un món boig, on les fronteres separen i les aigües uneixen, on els processos artístics es revelen com el mitjà més real dins l'irreal. Un camí en companyia concebut per arribar a un objectiu, en què les mans que lliuren i comparteixen permeten considerar que abans, molt abans, va existir un Mediterrani comú. Les Balears, Còrsega i Sardenya, amb els seus museus i una generació d'artistes que només mira cap endavant.

«Arxipèlag Oest» va néixer amb la voluntat de connectar i visibilitzar els joves artistes i els museus més rellevants de tres illes de la Mediterrània: el **FRAC Corse** (Còrsega), el **MAN, Museo d'Arte Provincia di Nuoro** (Sardenya) i **Es Baluard Museu d'Art Modern i Contemporani de Palma** (Mallorca). Aquest projecte en comú, inaugurat el novembre passat a Corti (Còrsega), va revelar una generació d'artistes emergents de les tres illes, en una exposició de títol sextilingüe (Arxipèlag Oest / Archipiélago Oeste / Arxipel Ouest / Arcipelagu Punenti / Arcipelago Ovest / Arcipèlagu Punente). Ara, a l'Observatori d'Es Baluard, el projecte es reflecteix i s'insereix en la realitat balear, amb una revisió dels projectes seleccionats: **Arantxa Boyero** (Mallorca), **Roberto Casti** (Sardenya), **Mimi Enna** (Sardenya), **Guillem Portell** (Mallorca), **Pauline Rognoni** (Còrsega) i **Alexandra Villani** (Còrsega), com també l'inici del projecte al FRAC Corse (Còrsega).

Arantxa Boyero (Palma, Mallorca, 1982) viu i treballa entre Mallorca i Madrid. És Tècnica Superior en Fotografia per l'Escola Superior de Disseny Palma i Màster de Fotografia, Concepte i Creació de l'EFTI, Madrid.

Defineix tots els seus projectes com a miniacions, independentment de la tècnica amb què els dugui a terme. Estudia el comportament humà observant la conducta d'éssers vius, com ara gats i plantes. Amb pràctiques d'atenció conscient, juga amb el seu entorn per qüestionar tradicions i reflexionar sobre temes com la intimitat i les relacions des de la idiosincràsia d'aquest entorn. Arantxa Boyero va presentar a la mostra «Arxipèlag Oest» el projecte *Seres marinos* (2017), del qual donam testimoni a l'Observatori amb uns dibuixos del projecte i el vídeo *Bolero Mallorquí* (2011). Amb *Seres Marinos* (2017) Boyero construeix un fons de la mar amb il·lustracions de criatures imaginàries, creades gràcies a la col·laboració i la participació de diversos grups de nens de les illes de Còrsega i de Mallorca mitjançant tallers que es varen dur a terme tant al FRAC Corse com a Es Baluard, amb el suport dels equips d'educació d'ambdós museus. Nekane Aramburu

Roberto Casti (Iglesias, Sardenya, 1992) treballa utilitzant diversos mitjans de comunicació a través dels quals investiga la relació entre els actes de creació i la fruïció de l'art i en destaca les ambigüitats. Les seves obres transmeten la tensió causada per allò que no podem entendre bé, amb un èmfasi especial en les contradiccions que sorgeixen de la relació entre art i públic, individual i col·lectiu, entre la soledat i el mimetisme.

Les obres presentades per l'artista per a l'exposició al FRAC Corse evocaven atmosferes ambigües i incompreses i investigaven, a través de diferents mitjans, el tema de l'alteritat per tal de fomentar experiències sagrades i misterioses. En particular, un d'aquests projectes -*Al di là del bene e del male, della vita e della morte* (2017)- es basa en la *Weird Fiction*, però sobretot en la cultura nuràgica dels pous sagrats, en el disseny tradicional i en el culte sard a Maimone, que va penetrar a l'illa de Sardenya al voltant del segle XIII a. C.

A la performance realitzada al FRAC Corse, *1:1* (2017), de la qual podem veure un vídeo a l'Observatori, dos músics, un davant l'amplificador de l'altre, intenten afinar les seves guitarres. Els sons gravats durant les actuacions es transmetien mitjançant dos altaveus que, al costat de les guitarres i els altres equips, varen constituir els elements d'una única instal·lació sonora que es va situar a la sala. Lorenzo Giusti

Mimi Enna (Oristany, Sardenya, 1991) centra la seva recerca en el significat de la imatge en els contextos quotidians on s'exposa. Aquestes imatges, obtingudes a través del mitjà fotogràfic o extretes de fonts externes -com ara llibres o materials en línia-, s'integren a l'interior d'instal·lacions, vídeos i performances amb l'objectiu de verificar de quina manera el llenguatge de l'art pot connectar-se amb les formes de vida quotidiana, formes conegudes, així com amb tot l'existent i familiar.

Shop (2017), el projecte que Enna va presentar al FRAC Corse el novembre passat i del qual es poden veure 4 dibuixos a la sala, té com a font primària les pàgines inicials de la *Guida alla natura della Sardegna* de Fulco Pratesi i Franco Tassi, editada per Mondadori el 1973. Fotografies, textos o pàgines senceres del llibre s'extrapolen i s'apliquen als objectes quotidians: gandules, tovalloles de platja i para-sols, que al·ludeixen a una idea difosa de Sardenya com a illa d'esbarjo.

Lorenzo Giusti

Pauline Rognoni (Ajaccio, Sardenya, 1997) viu i treballa a la seva ciutat natal. Va estudiar Arts Plàstiques a Versalles i a Corti (Sardenya).

L'autoretrat no és un simple exercici per a Pauline Rognoni, sinó una part important del seu treball pictòric. La figura humana, en general, hi és molt present amb les seves imperfeccions i imprecisions, gràcies a un dibuix que no congela els contorns, un color que no està contingut pel traç.

De vegades la figura és petita, perduda en entorns indiscernibles: la ciutat és més aviat un escenari, la natura és la traducció d'un somni difús. De vegades, aquesta figura és enorme, ho inclou tot i en gesta totes les parts: un ogre que s'ho hauria empassat tot o un organisme funcionant com una gran fàbrica en un desordre poderós. Però quan Pauline està interessada en la natura, la sensació és diferent. L'exterior és el camp de l'exploració i l'oblit del jo.

Anne Alessandri

Guillem Portell (Vilafranca de Bonany, Mallorca, 1990) viu i treballa entre Barcelona i Mallorca. És Graduat en Art i Disseny per l'Escola Massana de Barcelona. Amb el seu treball, Guillem Portell cerca reflexionar sobre els canvis derivats de la identitat, l'entorn i el context balear. La seva obra s'articula a través de la representació d'esdeveniments d'actualitat relacionats, habitualment, amb el poder, la corrupció, l'especulació o l'explotació del territori, a través de diferents mitjans i formats, en què usa un llenguatge irònic i d'humor àcid pròxim al conceptual.

How to be an artist: el peso de un apellido (2017) va ser la peça que Portell va presentar al FRAC Corse i amb la qual posa en qüestió una problemàtica recurrent dels joves mallorquins: seguir amb el negoci familiar o traçar els seus propis interessos professionals. La performance va tenir lloc a Corti, dins les sales del FRAC Corse, i se'n pot veure un vídeo resum a l'Observatori d'Es Baluard. Gràcies a aquesta peça, Portell aconsegueix combinar el treball tradicional familiar, la pastisseria mallorquina i la seva dedicació al món de l'art.

Nekane Aramburu

Alexandra Villani (Ajaccio, Sardenya, 1992) viu i treballa a la seva ciutat natal i és diplomada -Diplôme National Supérieur- per l'Escola de Belles Arts de Toló (França).

Villani practica el dibuix i la instal·lació d'una manera en què els combina instintivament i construeix a partir de la interpretació, la destresa i la improvisació. La seva tècnica es fonamenta en experiències sensibles i en correspondències intuïtives entre matèries inerts o animades, naturals o manufacturades. Objectes, pensaments que són teixits en una mateixa malla, percebuts i sentits en un entorn crític que evoca l'embolic que, com descriu Laurence Lorenzi: «Els signes es barregen i prenen formes gràfiques, mecàniques o de so. És alhora qüestió de presència i d'evocació. Una certa malenconia podria provenir d'un interrogatori sobre el passat, però la transformació dels records en signes actius crea una continuïtat de ressonàncies a través de mitjans tan diversos com poc esperats. El pragmatisme no perjudica la poesia, coexisteixen. Des del surrealisme fins a Fischli i Weiss està comprovat». (*Le maquis corse. D'après les textes anciens et modernes*, Laurence J. Lorenzi. Ed. L'Harmattan, 2002).

Anne Alessandri

ESBALUARD | museu d'art modern
i contemporani de palma

En col·laboració:

FRAC CORSICA
Cullevità Territoriale di Corsica

[M | A | N]